

[Handelsministeren]

hed for, at monopoltilsynet vil kunne dispensere for elværkerne i henhold til lovforslagets § 4. Det er en mulighed, som elværkerne vil kunne afprøve.

Flere ordførere har været inde på spørgsmålet om revision af loven. Jeg har over for udvalget tilkendegivet, og jeg skal gerne gentage det her, at jeg senest om et år vil redegøre for lovens administration og virkning med henblik på en eventuel revision.

Må jeg så slutte med at anbefale, at man stemmer for de af mig stillede ændringsforslag, som er tiltrådt af et flertal i udvalget. De øvrige ændringsforslag må jeg afvise.

Finansministeren (Heinesen):

Hr. Ninn-Hansen, og med lidt andre ord hr. Niels Helveg Petersen, spurgte, hvorfor de offentligt ansatte skal have en niveausenkning i forhold til det private arbejdsmarked. Hertil vil jeg gerne svare, at det er der ingen der siger at de skal. Sagen om taktreguleringsprocenten drejer sig om noget helt andet.

Den drejer sig om, at ingen regering i et taktreguleringsystem kan undvære en margin, så der bliver mulighed for at afveje, om det vil være rimeligt, at lønudviklingen for alle grupper af ansatte forløber helt parallelt, så der bliver mulighed for at afveje, hvordan man tilgodeser de laverelønnede, og så der f. eks. bliver mulighed for gennem ændringer i lønstrukturen, ved omklassificering og ved stedtillæg at tilpasse lønudviklingen til eventuelle ændrede vilkår i det omgivende samfund. Denne margin vil efter regeringens opfattelse ikke være tilstrækkelig, hvis taktreguleringsprocenten forhøjes til 90.

Men en fastholdelse af regeringens forslag om en forbedring af taktregulerings automatikdel fra 50 pct. til 75 pct. er ikke ensbetydende med, at offentligt ansatte gennemsnitligt får en mindre lønstigning end den gennemsnitlige lønstigning på det private arbejdsmarked for den kommende aftale- og overenskomstperiode. Regeringen har ved flere lejligheder tilkendegivet, at den vil tilstræbe en ligelig lønudvikling på det offentlige og det private arbejdsmarked for den forestående aftale- og overenskomstperiode, og denne tilkendegivelse vil naturligvis ligge til grund for regeringens holdning under forhandlingerne med de offentligt ansattes orga-

nisationer forud for næste aftale- og overenskomstperiode.

Regeringens ønske om at fastlægge taktregulerings automatikdel til 75 pct. er således – sådan som jeg sagde det ved førstebehandling og som jeg lige har gentaget det – udtryk for et ønske om at have en tilstrækkelig smidighed i systemet og ikke et ønske om en forskellig lønudvikling i den private og i den offentlige sektor for den kommende aftale- og overenskomstperiode. Regeringen må på denne baggrund afvise ændringsforslag nr. 3, stillet af det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og Danmarks retsforbund og med tilslutning fra flere andre. Jeg vil gerne gentage, at jeg på grundlag af det, der er sagt under forhandlingerne med de offentligt ansatte, bestemt må antage, at ændringsforslag nr. 3 ikke ville have kunnet tilvejebringe en aftale med tjenestemændene. Det er en vigtig konstatering, som også hr. Niels Helveg Petersen og mange andre skulle mærke sig.

Hr. Ninn-Hansens sidste betragtninger her i ordvekslingen med hr. Knud Lind om, at fremskridtspartiet er et støtteparti til regeringen vedrørende de offentligt ansatte, vil jeg helst udelukkende tage som udtryk for, at hr. Ninn-Hansens indlæg i dag, som vi også har set det i begyndelsen af debatten, desværre ikke er præget af helt det klarsyn, som vi har fornøjelsen af at opleve ved andre lejligheder. Det er nemlig en temmelig ejendommelig konklusion at komme frem til i betragtning af, at fremskridtspartiet stemmer imod alle regeringens ændringsforslag i denne sag og stemmer imod alle regeringens lovforslag i denne sag.

Jeg skal herefter knytte nogle kommentarer til ændringsforslag nr. 8 til § 11, stk. 1. Det er det ændringsforslag, der drejer sig om spørgsmålet enstemmighed eller flertalsafgørelse i nævnene. Med hensyn til spørgsmålet om afgørelse ved enstemmighed eller flertalsafgørelse i disse paritetiske nævn i henhold til lovforslagets § 11 kan jeg oplyse, at muligheden for flertalsafgørelse er identisk med den ordning med paritetiske nævn, der var indeholdt i loven fra 1975 om forlængelse af overenskomster og aftaler. Ud fra det sigte, der ligger bag fordelingen af det i lovforslagets § 5 foreslåede rammebeløb, nemlig opretning af urimelige skævheder og særlig hensyntagen til de laverelønnede og altså